

Szolgálat az újszövetségi egyházban

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 25:38, 40;

**Apostolok cselekedetei 2:42-47; 4:32-37; 9:36; Róma 12;
2Korinthus 8:7-15; Jakab 2:1-9**

„Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól” (Jak 1:27).

A nagy misszióparancsnak nevezett szakasz (Mt 28:18-20) a Biblia legismertebb részei közé tartozik, legalábbis a keresztények körében. Gyakran mondják, hogy ez a küldetésnyilatkozatunk, és a legkülönfélébb missziókra és evangelizációs projektekre adott már ösztönzést. E versek hatására a keresztények valóban az egész világra elmentek, egyénileg gyakran óriási árat fizettek az evangélium terjesztéséért.

Mit mondott Jézus a nagy misszióparancsban? Azt, hogy tegyük tanítványnyá, kereszteljük meg és tanítsuk az embereket, *„hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek”* (Mt 28:20). Amint eddig is láttuk, rendelkezése nagyrészt kapcsolódik ahhoz, hogy törődjünk a szükségét látókkal, a szenvedőkkel és azokkal, akik képtelenek ellátni magukat. Nem szabad elfelejtenünk, hogy nem új feladatként hangzott el a parancs, amit Jézus az első tanítványainak mondott, mint amit azelőtt még nem láttak, nem hallottak, inkább annak a küldetésnek folytatása, amire Jézus addig is készítette őket. Tanításainak ez az oldala világosan megmutatkozik az új gyülekezeti közösség életében, úgy, mint ami része a nagy misszióparancs teljesítésének.

ÚJFAJTA KÖZÖSSÉG

Jézus mennybemenetelét követően és miután pünkösdkor részesültek a Szentlélekben, a hívők csoportja gyorsan növekedni kezdett, így létrejött az őskeresztény egyház. Ez újfajta közössége lett Jézus követőinek, aminek első vezetői Jézus eredeti tanítványai voltak. Viszont ezt az új közösséget nem csupán ők maguk alakították ki. Jézus tanításainak és szolgálatának alapjára építettek, a héber Szentírás és a próféták hosszú történelméből merítve.

Olvassuk el ApCsel 2:42-47 és 4:32-37 szakaszait! Az őskeresztény gyülekezeti közösség bemutatásában mi mindent nevezhetünk kulcsfontosságú elemnek?

Úgy tűnik, hogy bár az izraelitáknak soha nem sikerült teljesen az igazságosságon és nagylelkűségen alapuló társadalom mintája szerint élni, az első keresztény közösség komolyan vette a tanácsot, hogy „*Ne legyen köztetek szegény*” (5Móz 15:4, RÚF). Hitük kifejezésének egyik gyakorlati módja az volt, hogy megosztották egymással anyagi forrásaikat – még földterületeiket is eladták, és az így kapott pénzt beadták a közösbe (lásd ApCsel 4:34–5:2), hittestvéreik szükségleteinek a fedezésére. Arra is törekedtek, hogy a szárnnyait bontogató közösségen kívül állók is áldást nyerjenek, különösen a gyógyítás szolgálata által (lásd ApCsel 3:1-11; 5:12-16).

Ez a közösség azonban távolról sem volt utópisztikus társadalom. A hívők számának gyarapodásával nőtt a feszültség a források elosztása miatt, főként az özvegyeknek juttatott napi ételosztással kapcsolatban (lásd ApCsel 6:1). A csoport természetes vezetői, a tanítványok az evangélium hirdetésére akartak összpontosítani. A kialakult helyzet megoldása érdekében átszervezésre volt szükség. Kijelöltek hét embert, hogy a gyülekezeti közösség gyakorlati ügyeire figyeljenek. Talán ez volt az első alkalom, amikor elismerték a gyülekezetben végzendő különböző szolgálatokat és képességeket. Ugyanakkor ez mutatta meg azt is, hogy az egyház élete és bizonyágtevése szempontjából mennyire fontos a gyakorlati szolgálat. „A kegyesség és igazságosság elvét – ami irányította a vezetőket Isten népe között Mózes és Dávid idejében – követniük kell azoknak, akiknek Isten újonnan szervezett egyházában felügyeletet adott az evangélium rendelkezése szerint” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 64. o.).

Próbáljuk meg elképzelni, milyen lehetett az őskeresztény közösség! Hogyan tükröződhetnek ma rajtunk is ezek a jellemzők?

DORKÁSZ SZOLGÁLATA ÉS BIZONYSÁGTÉTELE

Az egyház növekedni kezdett, amint Jézus előre megmondta, „*úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig*” (ApCsel 1:8). Új hívők csatlakoztak Jézus hitéhez és szolgálatához. Közöttük volt Joppé városában Dorkász, akit Tábitaként is ismertek. Nyilván komolyan vette Jézus határozott tanítását, hogy aki a mezíteleneket felöltözteti, valójában Jézussal teszi ezt (lásd Mt 25:38, 40).

Olvassuk el a Dorkászról és az általa végzett szolgálatról szóló leírást ApCsel 9:36 versében! Vajon mit lehetne írni a te életedről és szolgálataodról hasonló formában? Milyen bemutatásnak örülnél?

Dorkászt tanítványként ismerték a szolgálata miatt (lásd ApCsel 9:36), hűségének, energiájának és gondoskodó lelkületének híre szülővárosán túl is elterjedt.

Péter a közeli Lidda városában tartózkodott éppen, amikor Dorkász hirtelen meghalt, Joppé lakói pedig megkérték, hogy menjen át hozzájuk (lásd ApCsel 9:37-41). Amikor az apostol megérkezett a városba, sokakkal találkozott, akiken Dorkász segített a szegények közt végzett munkája során. Mutogatták neki ruháikat, amelyeket még az asszony varrt, és biztosan számtalan történetet soroltak arról, hogyan segített nekik meg másoknak.

Péter imádkozott Dorkászért, Isten pedig visszaadta a nő életét, ami természetesen nem jelent garanciát arra, hogy aki mások szolgálatára szánja magát, annak minden jól fog alakulni az életben. Dorkász is megbetegedett és meghalt, István pedig – akit a gyülekezet özvegyasszonyai közötti szolgálatra választottak ki az egyik első diakónusként – az első keresztény mártír lett (lásd ApCsel 7:54-60). A szolgáló élet nem sima út, időnként különösen göröngyös, rázós is lehet. Ebben a történetben azonban Isten megmutatta a szeretetét és a hatalmát Dorkász életében és halálában egyaránt, ami aztán mély nyomot hagyott Joppé lakóiban: „*Ennek egész Joppében elterjedt a híre, és sokan hittek az Úrban*” (ApCsel 9:42, ÚRK).

Ha most meghalnánk, vajon annyira gyászolnának és hiányolnának bennünket, mint ahogy Dorkászt siratták? Szolgálatunkkal hogyan gazdagíthatjuk a hagyatékunkat? Dorkász pl. ügyesen varrt. Mi milyen gyakorlati készséggel rendelkezünk, amit felhasználhatunk az emberekért végzett szolgálásban?

ADAKOZÁS, OSZTOZÁS

Megtérése után Pál apostol vállalkozott az evangélium hirdetésére a pogányok között. Isten sikeressé tette a munkáját, de közben komoly kérdések merültek fel a gyorsan terjedő keresztény hit zsidó gyökerei és Jézus pogány származású, új követőinek kapcsolatát illetően. A zsidó és pogány hátterű keresztény vezetők tanácskozássra gyűltek össze Jeruzsálemben, hogy megvitassák a kérdést és a bonyolult helyzetekkel kapcsolatban Isten vezetését kérjék. Erről a zsinatról és a határozatáról számol be *Az apostolok cselekedetei* 15. fejezete.

Pál szintén írt erről a gyűlésről Galata 2. fejezetében. A pogányok között végzett munkájával kapcsolatban még egy fontos elemét megemlítette a jeruzsálemi zsinaton kapott útmutatásnak: „*Csak azt kérték, hogy emlékezzünk meg a szegényekről; ez az, amit én igyekeztem is megtenni*” (Gal 2:10, RÚF). Az apostol a további szolgálata során is személyesen odafigyelt erre (lásd pl. ApCsel 20:35). Mint a jeruzsálemi őskeresztény gyülekezet, Pál is igyekezett szélesíteni a keresztény közösség látókörét, hogy minden hittestvért befogadjanak.

Hogyan kapcsolja össze Pál az evangéliumot a nagylelkű adakozással 2Kor 8:7-15 szakaszában?

Az apostol két ószövetségi gondolat alapján buzdította a hívőket, hogy legyenek nagylelkűek és törődjenek a nehéz körülmények között lévő hittestvéreikkel. Idézte azt a történetet, amikor Isten a pusztában gazdagon ellátta mannával az izraelitákat, ezzel példát szolgáltatott a gyülekezet közösségében az adakozásra, a javak megosztására (lásd 2Kor 8:15). Zsolt 112:9 versét is említette: „*Bőkezűen osztott a szegényeknek, igazsága megmarad örökké*” (2Kor 9:9, RÚF). Pál kérte az olvasóit, hogy tudatosan adakozzanak. Rendszeresen tegyék félre a jövedelmük egy részét, hogy nehézség nélkül átadhassák, amikor ő vagy Titusz ellátogat a gyülekezetükbe összegyűjteni a jeruzsálemi szűkölködő keresztényeknek szánt adományait. Az egyik gyülekezet példájával bátorította a másikat a nagylelkűségre. „*Mert ennek a szolgálatnak próbája által dicsőítik Istent azért az engedelmességért, amellyel vallást teszten a Krisztus evangéliumáról, és a ti hozzájuk és mindenkihez való adakozó jószívűségetekért*” (2Kor 9:13, ÚRK).

Hogyan állítsunk fel egy fontossági sorrendet, ha nem áll módunkban minden ügyre vagy szükséghelyzetre adni, amiről hallunk?

PÁL TANÁCSA AZ ÉLETRŐL ÉS A SZERETETRŐL

A Római levélről köztudott, hogy itt Pál mélységében magyarázza a nagy-szerű tantételt, miszerint Isten hit által vált meg, Krisztus halálának köszönhetően. Tizenegy fejezeten át tanít erről, ám utána érezhető lesz a hangsúlyváltás. Gyakorlati útmutatást ad arról, hogyan éljünk szeretettel, méghozzá helyesen. Ennek alapja Isten szeretete és kegyelme, amit Jézusban és az evangéliumi történetben nyilatkoztatott ki: „*Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteket*” (Róm 12:1). Gyakorlatilag Pál elmondja, hogy azért kell így élnünk, amit Isten értünk tett Jézus által.

Olvassuk el és foglaljuk össze Róma 12. fejezetét! Külön említsük meg az apostolnak azokat a tanácsait, amelyekben az emberek szeretetére, a róluk való gondoskodásra szólít – főleg a rászorulóknak esetében!

Bizonyos értelemben Róma 12. fejezete részletesen kitér több olyan témára, amelyeket más leveleiben tárgyalt, ezeket összefoglalja. Beszél a különböző szerepekről és ajándékokról az egyház testében, mint az egymás szolgálata és bátorítása, valamint a nagylelkű adakozás (lásd 3-8. versek). Nemcsak egyszerűen cselekednünk kell, hanem fontos az is, hogy mindent jól, szívből és mindenekfelett szeretettel tegyünk (lásd 9-11. versek).

Az apostol gyakorlatiasan mutatja be, hogy milyen legyen az életünk. Bátorítja a hívőket, hogy legyenek türelmesek a nehézségek és az üldöztetés idején, törődjenek a rászorulókkal, amikor és ahogyan csak lehet, törekedjenek a békességre, amint korábban is láttuk, jósággal feleljenek a gonoszságra és az igazságtalanságra, jóval győzzék le a rosszat (lásd Róm 12:20-21).

Ez a fejezet körvonalazza, hogy mit jelent új emberként élni, egyénileg és a hívők közösségében is szolgálni Istent. Pál elmondta Jézus új követőinek, hogy a Megváltó értük vállalt kereszthalálára és az örök élet reményére való tekintettel meg kell változnia az életüknek, a fontossági sorrendjüknek, a tetteiknek. Arra tanítja őket, akik a Római Birodalom szívében az elnyomó és gyakran kegyetlen társadalom tagjai voltak, hogy éljenek másként: „*ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által*” (Róm 12:2).

Milyen hozzáállás és szokás jellemző a környezetünkben, amitől tartózkodnunk kell, ha Jézus mai követőjeként helyesen, szeretettel akarunk élni?

JAKAB AZ „IGAZ”

A keresztény tradíció szerint Jakab, Jézus testvére, pontosabban mostoha-testvére volt a jeruzsálemi gyülekezet egyik vezetője. Ő elnökölt a jeruzsálemi zsinaton (lásd Apostolok cselekedetei 15. és Galata 1-2. fejezet), és valószínűleg ő írta a Bibliában *Jakab leveleként* fennmaradt könyvet.

Gyakori volt ez a név, de a feltételezések szerint ő lehetett az az egyházi vezető, akit úgy neveztek, hogy Jakab „az Igaz”. Ez arra utal, hogy bölcs vezető volt, aki helyes fontossági sorrendet állított fel az emberekkel való kapcsolatában és törődött az elfeledettekkel, az elnyomottakkal. Az Újszövetség Példabeszédeiként is szokták emlegetni a nevével fémjelzett könyvet, ami a gyakorlati istenfélelemre és Isten követőinek bölcs életvezetésére összpontosít.

Jakab komolyan figyelmeztette keresztény olvasóit, hogy *„Az igének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat”* (Jak 1:22). Azt is kijelentette, hogy az Isten szemében tiszta és maradandó, igaz vallásnak központi része a rászorulóról, az elnyomottakról való gondoskodás, de fontos ellenállni a környezet megromító hatásainak is (lásd Jak 1:27).

Olvassuk el Jak 2:1-9 és 5:1-5 verseit! Mennyiben viszonyul Jakab másként a gazdagokhoz, mint azt általában a legtöbb társadalomban tesz? Milyen konkrét tanácsokat ad a gyülekezeti közösségnek arról, hogyan viszonyuljanak úgy a gazdagokhoz, mint a szegényekhez?

Jakab azzal érvel, hogy ha valakinek minden jót kívánunk, még ha Isten áldását kérjük is rá, az nem sokat jelent, ha közben szenved a hidegtől és az éhségtől. Amikor ételt és ruhát adunk, sokkal jobban kifejezzük a törődésünket, mint bármilyen nemes érzés és jókívánság hangoztatásával (lásd Jak 2:14-16). Az Istennel való kapcsolatunk tekintetében Jakab ezzel a példával érzékelteti a hit és a cselekedetek összefüggését. Megismétli (Jak 2:8) Jézus tanítását, hogy úgy szeressük a felebarátainkat, mint magunkat. Ezzel bemutatja, hogyan kell kivitelezni ezt a parancsolatot a hétköznapi életben. Istent és a többi embert szolgálva éljünk, nem mintha így kiérdemelnénk a megváltást, hanem azért, mert ez bizonyítja az igaz hitet.

Miért olyan könnyű inkább a gazdagokat előnyben részesíteni, mint a szegényeket, még akkor is, ha nem tudatosan teszi ezt az ember?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „A bőkezű gyülekezet” c. fejezet, 221-227. o.

„Az Üdvözítő drága életét adta oda azért, hogy megalapítson egy egyházat, amely képes lesz arra, hogy törődjön a megszorodott és megkísértett lelkekkel. A hívőknek egy csoportja szegény, tanulatlan és tudatlan lehet. Krisztussal együtt azonban mégis elvégezhetnek valami munkát az otthonukban, a szomszédságukban, a gyülekezetben és még a tőlük távol eső vidékeken is, amelynek az eredményei olyan messzire is elérnek, mint az örökkévalóság” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 546. o.).

„Az önzetlen bőkezűség az ősegyházat örömmel töltötte el, mert a hívők tudták, hogy fáradásuk segíti eljuttatni az evangélium üzenetét a sötétségben lévőkhöz. Jótékonyosságukkal bizonyították, hogy nem hiába nyerték el Isten kegyelmét. Csak a Lélek általi megszentelődés hozhatja létre ezt az áldozatkészséget! A hívők és a hitetlenek szemében ez a kegyelem csodája volt” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 227. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Hogyan hasonulhat a gyülekezetünk közössége ahhoz, amit *Az apostolok cselekedetei* első néhány fejezete bemutat? Milyen gyakorlati lépéseket tehet meg a gyülekezet vezetősége, hogy ebbe az irányba terelje a közösséget?**
- 2) **A világszéles Hetednap Adventista Egyház az e heti tanulmányban tárgyalt elveket alkalmazva osztja el a tizedből és az adományokból befolyt összeget a világ térségei között. Milyen előnyökkel jár ez a rendszer, az, hogy így osztjuk meg erőforrásainkat?**
- 3) **Róma 12. fejezetének az életre vonatkozó tanításai reálisak, kivitelezhetők a gyakorlatban, a „való életben”? Vagy inkább idealizált „szentképeknek” tekinthetők?**

ÖSSZEFOGLALÁS: A tanítványok és az első hívők elindultak Jézus miszióparancsának és a Szentlélek erejének készítésére, hogy a lehető legszélesebb körben hirdessék Jézus üzenetét és végezzék a küldetést, amit rájuk bízott. Az őskeresztény egyház Jézus és a héber Szentírás tanításaiból merítve újfajta közösséggé vált. Javaikat megosztották a szükségben lévőkkel – a köreiken belül és kívül egyaránt. Az első keresztény vezetők arra bátorították a hívőket úgy a saját példájukkal, mint a leveleikben feljegyzett tanításukkal, hogy hűséges, szorgalmas életet éljenek, különösen törődjenek a nehéz helyzetben lévőkkel.

KIS SZABÓ JUDIT:

BELÉM REJTETTED MAGAD

Csupasz ágakkal veri a szél korhadt reményem
lelkem is fedetlen, nézd nincs titkom előtted
– hiszen jól ismersz – ha mégis, szedd ki belőlem.
Láss egészen veséimig, vizsgálj csak meg teljesen
majd ott találsz magad, 'tövisesábrázatot',
ahogy engem néz, mint apa a gyermekét.
Belém rejtetted magad. Semmit sem én, semmit
se tettem, csakis neked köszönhető minden:
életem, tudatom, lényem, a világ körülöttem
még az is, hogy felkel a Nap és le is nyugszik;
a szeretet mely körül ölel, s te is
s gyötrelmeim is mind miattad – mégis értem
értem engeded, hogy általa megeddzem.
Mondd mit ér a nyárfa, ha nincsen éke?
Mit mozgasson a szél? Hol ring a napsugár fénye?
Mi legfontosabb néked? Mit adhatnék?
Elfogadlak - ma is lehullottam eléd.